

Arrest

nr. 273 890 van 9 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat D. GEENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 19 november 2019 en heeft een eerste maal een verzoek om internationale bescherming ingediend op 26 november 2019.

Op 14 oktober 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. X van 22 maart 2021 oordeelde de Raad eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoekster diende op 30 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in in naam van haar minderjarige dochter. Op 27 september 2021 werd dit verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoekster ging in beroep tegen deze beslissing. Bij arrest nr. X van 25 maart 2022 werd dit beroep verworpen.

1.3. Zonder terug te keren naar haar land van herkomst, diende verzoekster op 26 oktober 2021 een tweede maal een verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal nam op 22 februari 2022 de beslissing tot 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op (...)1983 in La Paz. U bent ongehuwd en heeft één dochter D.(...) G.(...) H.(...) B.(...) (CG (...); O.V. (...)) geboren op (...)/2016. De vader van uw dochter is een professionele voetballer met wie u in 2015 een kortstondige relatie had. U woonde heel uw leven in Urbanisatie Jardines De La Sabana II in Merliot (Santa Tecla). U had in El Salvador een voedingszaak en werkte daarnaast nog als zelfstandig diëtiste. Op 18/11/2019 vertrok u in het gezelschap van uw dochter naar België nadat u afgeperst en bedreigd werd door gewapende bendeleden van de MS 13 omwille van uw handelszaak. Op 26/11/2019 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Op 14/10/2020 weigerde het CGVS u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus omdat u niet aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar uw land dient te moeten koesteren. Er werd besloten dat uw problemen met bendeleden lokaal van aard zijn en verband houden met uw handelszaak die u sloot. Verder oordeelde het CGVS dat u op geen enkel moment aantoonde dat bendeleden sinds uw vertrek op 18/11/2019 naar u op zoek zijn en dat u door gebrek aan interesse over de evolutie van uw persoonlijke problemen in uw land de ernst van uw vrees ondermijnt. De veiligheidssituatie in uw land van herkomst noopte tenslotte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals is bedoeld in art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) en op 22/03/2021 bevestigde de RVV de beslissing van het CGVS. De beslissing in het kader van dit verzoek is een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 30 maart 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in naam in van uw toenmalige vijfjarige dochter D.(...) G.(...) H.(...) B.(...) (CG (...); O.V. (...)) in. In het kader van uw dochters verzoek verklaarde u op 17 juni 2021 op het CGVS dat de bedreigingen van de bende nog steeds actueel zijn. Alsook verklaarde u dat uw zus in januari 2021 door bendeleden benaderd en bedreigd werd die naar u vroegen. Omdat u nog een openstaande schuld had vroegen ze uw zus die een zaak heeft om wekelijks 50 dollar te betalen. Ook zei u dat uw moeder in februari 2021 aangesproken en bedreigd werd door bendeleden die naar u vroegen en wilden dat ze uit haar wijk vertrok. Uw moeder is dan verhuisd naar Urbanisatie Los Cipreses. Op 15/06/2021 werd zij daar opnieuw bedreigd door een bendelid die bij haar aan de deur kwam en haar vertelde dat de politie achter hen aan zat en zij met hen moest samenwerken door hen geld te betalen. U zei niet te weten of dit laatste verband hield met uw problemen. U verklaarde te vrezen dat uw dochter ook door bendeleden zou worden aangevallen om u te dwingen om met hen samen te werken en stelde schrik te hebben dat ze uw dochter zouden kunnen verkrachten of vermoorden. Ter staving van het verzoek van uw minderjarige dochter legde u een verklaring van uw zus en uw moeder neer die zij op 08/06/2021 bij een notaris in El Salvador onder ede aflegden en waarin zij spreken over hun problemen die zij op 15/01/2021 en 04/02/2021 met bendeleden hebben gekend. Tevens legde u toen een kopie van het nieuwe huurcontract van uw moeder neer als bewijs dat zij moest verhuizen naar Los Cipreses.

Het verzoek om internationale bescherming dat u in naam van uw dochter indiende werd op 27/09/2021 door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Op 05/10/2021 diende u een beroep in bij de RVV dat momenteel nog hangende is.

Op 26/10/2021 dient u een tweede en volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 20/12/2021 herhaalt u voor de DVZ in het kader van uw volgend verzoek wat u eerder op 17/06/2021 voor het CGVS aanhaalde in het kader van het eerste verzoek van uw dochter DGHB. Namelijk, dat uw zus en uw moeder begin 2021 omwille van u problemen kregen met bendeleden. Op 15/01/2021 werd uw zus door bendeleden benaderd en bedreigd die naar u vroegen en uw zus sindsdien elke week 50 dollar afpersen omdat u nog een openstaande schuld bij hen had. In het kader van uw volgend verzoek voegde u er op

20/12/2021 op DVZ aan toe dat benedeleden uw zus momenteel 400 dollar renta vragen en uw zus naar de Verenigde Staten wil vertrekken.

Tevens verklaart u in het kader van uw volgend verzoek op 20/12/2021 dat uw moeder op 04/02/2021 door benedeleden bedreigd werd die naar u vroegen en zij hierna naar Los Cipreses is verhuisd, een wijk waar zij in juni 2021 opnieuw door benedeleden van de MS 13 werd benaderd maar waarover u verklaarde niet te weten of het om dezelfde benedeleden gaat die u eerder bedreigden.

Ter ondersteuning van uw verklaringen over de problemen van uw familieleden legt u in het kader van uw volgend verzoek een verklaring van uw zus en uw moeder neer waarin zij hun problemen met benedeleden in januari en februari 2021 toelichten en die zij op 27/10/2021 bij een notaris in El Salvador aflegden. Tevens legt u de bijhorende envelop van DHL neer waarin desbetreffende stukken naar u zouden zijn verstuurd. Voorts legt u het nieuwe huurcontract van uw moeder neer en twee screenshots van berichten van uw familieleden over hun problemen neer. Het eerste stuk betreft een berichtje van uw moeder (dd. 15/06/2021) waarin zij u informeert over het bezoek van een bendelid aan haar (nieuwe) woning die haar zei dat de politie hen lastigvalt en haar vroeg hen te helpen met geld. Het tweede stuk betreft een bericht van uw zus (dd. 07/12/2021) waarin zij vertelt dat zij benedeleden 400 dollar per maand moet betalen. Tot slot legt u in het kader van uw volgend verzoek tevens een attest van uw psycholoog in België neer (dd. 15/11/2021), waarin staat dat u psychische problemen heeft en last heeft van stress en angstgevoelens door de situatie in El Salvador, het gebrek aan familiale ondersteuning in België en de onzekerheid waarin u zich momenteel bevindt.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Uit het door u neergelegde medisch attest van 15/11/2021 blijkt dat u psychische problemen heeft en last heeft van stress door de situatie in El Salvador, het gebrek aan familiale ondersteuning in België en de onzekerheid waarin u zich momenteel bevindt. Uit de lezing van uw verklaringen die u op 20/12/2021 aflegde op de DVZ in het kader van uw volgend verzoek blijkt dat u in staat was om gedetailleerde, gestructureerde en chronologische verklaringen af te leggen. Evenmin blijkt uit deze verklaringen dat er op dat moment bijzondere steunmaatregelen aangewezen waren en het persoonlijk onderhoud in normale omstandigheden plaatsvond.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt in het kader van uw volgend verzoek en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, met name afpersingen en bedreigingen op 27/09/2019 en 11/10/2019 door benedeleden van de MS 13 als gevolg van uw handelszaak, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen omdat u niet aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar uw land van herkomst te moeten koesteren en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Uw asielrelaas maakte reeds het voorwerp uit van een onderzoek ten gronde en de beslissing van de RVV is bekleed met het gezag van gewijsde.

In het kader van uw volgend verzoek verklaart u dat uw zus op 15/01/2021 door benedeleden werd bedreigd die naar u op zoek waren en de benedeleden sindsdien wekelijks 50 dollar van haar eisen omwille van een openstaande schuld die u bij hen heeft en dit bedrag recent tot 400 dollar per maand werd opgetrokken. Tevens haalt u aan dat uw moeder verhuisd is nadat ze op 04/02/2021 door benedeleden werd benaderd die naar u vroegen en uw moeder ook in haar nieuwe woonplaats in Los Cipreses op 15/06/2021 door

een bendelid werd bedreigd en om geld werd gevraagd. U voegt er in dit verband aan toe niet te weten of het om dezelfde personen gaat die u eerder hebben bedreigd.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat u tijdens uw eerste verzoek op geen enkele wijze aantoonde, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde appreciatie in het kader van uw eerste verzoek om bescherming.

Uw verklaringen over de problemen van uw familieleden betreffen daarenboven loutere blote beweringen die u niet heeft gestaafd aan de hand van overtuigende feiten of elementen. Trouwens het is allerm minst geloofwaardig dat de benedeleden uw moeder en uw zus, waarvan de eerstgenoemde zoals blijkt uit uw eerdere verklaringen op een boogscheut van uw woning verbleef en uw zus net als u in Santa Tecla een zaak had (CGVS, 31/08/2020, p.4-5) na uw vertrek naar België op 18/11/2019 meer dan een jaar door benedeleden met rust zijn gelaten en dan plots in januari 2021 (uw zus) en in februari 2021 (uw moeder) omwille van u problemen beginnen krijgen zijn. Het heeft er dan ook alle schijn naar dat de elementen waarop u zich in onderhavig verzoek baseert, verzonnen zijn om tegemoet te komen aan de voorwaarde om nieuwe elementen of feiten aan te dragen zoals bepaald in artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft het door u aangehaalde probleem van uw moeder op haar nieuwe adres, dient overigens te worden opgemerkt dat u op geen enkel moment aantoonde dat haar problemen in Los Cipreses met uw eerdere problemen in verband kunnen worden gebracht (Verklaring Volgend verzoek DVZ, dd.20/12/2021, nr.16).

De door u voorgelegde getuigenverklaringen van 27/10/2021 die u in het kader van uw volgend verzoek neerlegt en waarin uw zus en uw moeder hun problemen van 15/01/2021 en 04/02/2021 uiteenzetten, zijn voorts louter gebaseerd op verklaringen van familieleden en niet op objectieve bronnen. Er kan dan ook aan deze stukken geen objectieve bewijskracht worden toegekend. Ook de door u neergelegde getuigenverklaringen van uw familieleden van 08/06/2021 die u eerder ter staving van het verzoek van uw dochter aanbracht hebben evenmin objectieve bewijswaarde. Uit een vertaling van de vier door u neergelegde getuigenverklaringen blijkt overigens dat de stukken inhoudelijk overeenstemmen en slechts van elkaar te onderscheiden zijn in de datum van opstelling en de notaris bij wie de verklaringen werden afgelegd. Gezien deze getuigenverklaringen verschillende incidenten op verschillende tijdstippen zouden betreffen, is het hoogst merkwaardig dat de inhoud van de verklaringen dezelfde zijn. Er kan dan ook geen geloof aan worden gehecht.

Uit het door u neergelegde huurcontract, dat u overigens ook reeds neerlegde ter staving van het verzoek van uw dochter, kan vervolgens enkel worden afgeleid dat uw moeder van adres wijzigde maar kan geenszins de reden van haar verhuis of haar problemen met benedeleden in El Salvador worden afgeleid. Voor wat betreft de door u neergelegde screenshots van berichten van uw familieleden van 15/06/2021 en van 07/12/2021 over de afpersingen waarmee zij te kampen krijgen, dient te worden vastgesteld dat de bewijswaarde ook van deze stukken bijzonder relatief is. Het betreft hier immers persoonlijke berichten die uitgaan van familieleden en op eenvoudige manier in scène kunnen zijn gezet. De door u neergelegde envelop van DHL tot slot staft enkel uw verklaring als zouden de getuigenverklaringen van 27/10/2021 vanuit El Salvador naar u zijn toegestuurd.

Het CGVS merkt aanvullend op dat u uitermate lang heeft gewacht alvorens een volgend verzoek in te dienen. Nochtans blijkt uit de door u afgelegde verklaringen die u voor het CGVS op 17/06/2021 in het kader van het verzoek om bescherming van uw dochter indiende dat uw zus u reeds in januari 2021 heeft ingelicht dat zij door benedeleden was benaderd die naar u vroegen en zij sindsdien wekelijks 50 dollar wekelijks moest betalen. Tevens was u reeds op 17/06/2021 op de hoogte van het feit dat uw moeder op haar nieuwe woonplaats in Los Cipreses problemen had gekend met benedeleden die haar geld vroegen en uw moeder na een incident in februari 2021 haar vorige adres had moeten verlaten (CGVS, 17/06/2021, p.5). De vaststelling dat u nog meerdere maanden wachtte alvorens een in uw naam een nieuw verzoek in te dienen doet bij het CGVS ernstig wenkbrauwen fronsen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is

derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan tenslotte aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere

strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en meent dat zij door middel van bijkomende verklaringen en een bijkomend stuk wel degelijk haar gegronde vrees heeft kunnen aantonen.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te vernietigen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te hervormen en haar alsnog de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster is voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Wat betreft de artikelen 48/3 en 48/4 kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3.2.

Verzoekster laat bovendien na *in concreto* te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing artikel 4 van het Handvest schendt. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

2.3.4. Vooreerst dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 251 340 van 22 maart 2021 oordeelde dat verzoekster niet betwistte dat het door haar aangehaalde probleem van huiselijk geweld geen onmiddellijk verband hield met haar vertrek uit El Salvador en dat eruit geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kon worden afgeleid, nu uit haar verklaringen bleek dat haar vader omwille van deze feiten door de rechter een contactverbod werd opgelegd en dat zij sinds het vertrek van haar vader naar La Paz begin 2017 geen dergelijke problemen meer heeft gekend. Wat betreft de problemen van afpersing en bedreiging die verzoekster verklaarde te hebben gekend in El Salvador, oordeelde de Raad dat zij niet aannemelijk maakte hierdoor een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade te lijden vermits het probleem met de benedeleden lokaal van aard bleek en verband hield met haar handelszaak die zij sloot en zij op geen enkel ogenblik aantoonde dat de benedeleden sinds haar vertrek uit El Salvador op 18 november 2019 naar haar op zoek zouden zijn, alsook dat haar gebrek aan interesse over de evolutie van haar persoonlijke problemen de ernst van haar vrees ondermijnde.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen

niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.5. In het kader van het huidig, tweede verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoekster opnieuw verwijst naar haar problemen met de bende MS. Zij voegt hieraan toe dat haar zus en moeder begin 2021 omwille van haar problemen kregen met bendeleden. Zo werd haar zus in januari 2021 benaderd door bendeleden die eisten dat zij wekelijks 50 dollar zou betalen omdat verzoekster nog een openstaande schuld bij hen had en zouden de bendeleden thans 400 dollar *renta* vragen waardoor zij erover denkt om het land te verlaten. Verzoeksters moeder zou in februari 2021 door bendeleden zijn bedreigd die naar verzoekster vroegen en hierop verhuisd zijn naar Los Cipreses. Daar zou verzoeksters moeder in juni 2021 opnieuw zijn aangesproken door bendeleden van de MS-13 (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', vraag 16).

Verzoekster legt ter staving van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming nog volgende stukken voor: een verklaring van haar zus en moeder, een enveloppe van DHL, een nieuw huurcontract van haar moeder, twee screenshots van berichten van haar moeder en zus over hun problemen en een attest van haar psycholoog d.d. 15 november 2021.

2.3.6. Verzoeksters huidig tweede verzoek om internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing niet ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

(i) met betrekking tot de verklaringen die verzoekster aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat ze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat zij heeft uiteengezet in haar eerste verzoek om internationale bescherming, met name afpersingen en bedreigingen op 27 september 2019 en 11 oktober 2019 door bendeleden van de MS-13 als gevolg van haar handelszaak, moet worden benadrukt dat het CGVS verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een weigeringsbeslissing en de Raad deze weigeringsbeslissing heeft bevestigd in beroep omdat zij niet aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst te lopen; het gegeven dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in lijn liggen met iets dat zij tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming niet aantoonde, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde appreciatie in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming;

(ii) verzoeksters verklaringen over haar familieleden betreffen bovendien loutere blote beweringen die zij niet heeft gestaafd aan de hand van overtuigende feiten of elementen en het hoe dan ook ongeloofwaardig is dat bendeleden verzoeksters moeder en zus na meer dan een jaar na haar vertrek plots zouden zijn beginnen lastigvallen en het er dan ook alle schijn naar heeft dat verzoekster deze elementen verzonnen heeft;

(iii) wat betreft de door haar aangehaalde problemen die verzoeksters moeder op haar nieuwe adres zou hebben gekend, moet worden opgemerkt dat verzoekster op geen enkel ogenblik aantoonde dat deze problemen van haar moeder in Los Cipreses met haar eerdere problemen in verband kunnen worden gebracht;

(iv) de getuigenverklaringen van 27 oktober 2021 en van 8 juni 2021 die verzoekster voorlegt zijn louter gebaseerd op verklaringen van familieleden en niet op objectieve bronnen zodat hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien blijkt uit een vertaling van de vier getuigenverklaringen dat de stukken inhoudelijk overeenstemmen en slechts van elkaar te onderscheiden zijn op basis van de datum van opstelling en notaris bij wie de verklaringen werden afgelegd, hetgeen kan verbazen aangezien zij betrekking hebben op verschillende incidenten op verschillende tijdstippen;

(v) het huurcontract dat verzoekster voorlegt, kan enkel aantonen dat haar moeder van adres wijzigde doch geenszins de reden van haar verhuis of haar problemen met bendeleden in El Salvador aantonen;

(vi) de screenshots die verzoekster voorlegt van berichten van haar familieleden van 15 juni 2021 en 7 december 2021 over de afpersingen waarmee zij te kampen krijgen, betreffen persoonlijke berichten uitgaande van familieleden die op eenvoudige manier kunnen worden in scène gezet en bijgevolg slechts een relatieve bewijswaarde kennen;

(vii) de enveloppe van DHL staaft enkel verzoeksters verklaring als zouden de getuigenverklaringen van 27 oktober 2021 vanuit El Salvador naar haar zijn toegezonden;

(viii) verzoekster heeft uitermate lang gewacht alvorens een volgend verzoek in te dienen;

(ix) verzoekster heeft niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, zij heeft in deze zin geen vrees aangehaald; uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet;

(x) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

2.3.7. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.8. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige, nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt

daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.9. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.9.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

2.3.9.2. Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat zij van mening is dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing buiten de in artikel 57/6, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet voorziene termijn heeft genomen en vervolgt dat nergens in de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen niet kon worden gerespecteerd waardoor de commissaris-generaal volgens haar niet meer over de mogelijkheid zou hebben beschikt om haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te beschouwen op grond van voormeld artikel. Verzoekster meent dat er derhalve thans een schending van voormeld artikel, alsook van de “*redelijke termijneis*”, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorligt.

De Raad wijst er in dit verband op dat de in artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 10 werkdagen, die begint te tellen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een termijn van orde betreft en – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden betoogd – de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden en/of wanneer de commissaris-generaal niet uiteenzet waarom deze termijn niet kon worden gerespecteerd. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn *in casu* geen 10 dagen, doch 30 dagen betreft. Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk te beschouwen. Aangezien de termijn van tien werkdagen een termijn van orde betreft, kan verzoekster evenmin inroepen dat ingevolge de niet-naleving van deze termijn enig aangehaald beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Verzoekster kan, gelet op het voorgaande, dan ook niet gevolgd worden waar zij beargumenteert dat de bestreden beslissing niet kon worden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

2.3.9.3. Waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat er “*een recht*” is van een verzoeker om internationale bescherming tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud, dat de uitzonderingen uit artikel 57/5ter, § 2 van de Vreemdelingenwet een discretionaire bevoegdheid omvatten van de commissaris-generaal om de verzoeker al dan niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud en de commissaris-generaal bijgevolg zijn beslissing hieromtrent moet motiveren en *in casu* moet worden vastgesteld dat dit niet is gebeurd, merkt de Raad het volgende op. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt *in casu* dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, ‘verklaring volgend verzoek’ d.d. 20 december 2021). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig tweede verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort, zoals verzoekster ook zelf aanmerkt in haar verzoekschrift. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige tweede verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het CGVS op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing, nu zij ook in haar verzoekschrift blijft volharden in haar verklaringen zoals zij deze heeft toegelicht tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 december 2021.

2.3.9.4. Verzoekster beargumenteert nog in het verzoekschrift dat het CGVS ten onrechte oordeelt dat haar aanvullende verklaringen “*verzonnen*” zijn omdat het niet aannemelijk is dat haar moeder en zus meer dan een jaar door de benedeleden met rust gelaten werden alvorens zij opnieuw problemen begonnen te krijgen nu zij reeds voorheen heeft uitgelegd welke problemen haar familieleden hadden na haar vertrek en waaruit blijkt dat zij niet met rust werden gelaten. De Raad stelt evenwel vast dat uit de verklaringen van verzoekster (zie administratief dossier, ‘verklaring volgend verzoek’) geenszins kan blijken dat haar moeder en zus reeds voor januari 2021 (zus) en februari 2021 (moeder) problemen zouden hebben gekend met benedeleden omwille van verzoeksters problemen met de bende MS ten gevolge van het uitbaten van een handelszaak en zij zich in dit verband aldus tot blote *post-factum* verklaringen beperkt die zij op geen enkele concrete wijze staft.

In zoverre verzoekster meent dat haar verklaringen omtrent de problemen van haar familieleden geenszins blote beweringen betreffen nu zij verschillende aanvullende stukken heeft voorgelegd, dient met de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat dit geen overtuigende documenten betreffen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt:

“De door u voorgelegde getuigenverklaringen van 27/10/2021 die u in het kader van uw volgend verzoek neerlegt en waarin uw zus en uw moeder hun problemen van 15/01/2021 en 04/02/2021 uiteenzetten, zijn voorts louter gebaseerd op verklaringen van familieleden en niet op objectieve bronnen. Er kan dan ook aan deze stukken geen objectieve bewijskracht worden toegekend. Ook de door u neergelegde getuigenverklaringen van uw familieleden van 08/06/2021 die u eerder ter staving van het verzoek van uw dochter aanbracht hebben evenmin objectieve bewijswaarde. Uit een vertaling van de vier door u neergelegde getuigenverklaringen blijkt overigens dat de stukken inhoudelijk overeenstemmen en slechts van elkaar te onderscheiden zijn in de datum van opstelling en de notaris bij wie de verklaringen werden

afgelegd. Gezien deze getuigenverklaringen verschillende incidenten op verschillende tijdstippen zouden betreffen, is het hoogst merkwaardig dat de inhoud van de verklaringen dezelfde zijn. Er kan dan ook geen geloof aan worden gehecht.

Uit het door u neergelegde huurcontract, dat u overigens ook reeds neerlegde ter staving van het verzoek van uw dochter, kan vervolgens enkel worden afgeleid dat uw moeder van adres wijzigde maar kan geenszins de reden van haar verhuis of haar problemen met bendeleden in El Salvador worden afgeleid. Voor wat betreft de door u neergelegde screenshots van berichten van uw familieleden van 15/06/2021 en van 07/12/2021 over de afpersingen waarmee zij te kampen krijgen, dient te worden vastgesteld dat de bewijswaarde ook van deze stukken bijzonder relatief is. Het betreft hier immers persoonlijke berichten die uitgaan van familieleden en op eenvoudige manier in scène kunnen zijn gezet. De door u neergelegde envelop van DHL tot slot staft enkel uw verklaring als zouden de getuigenverklaringen van 27/10/2021 vanuit El Salvador naar u zijn toegestuurd."

Waar verzoekster in dit verband in het verzoekschrift nog erop wijst dat de verklaringen van haar zus en moeder geofficialiseerd werden door een notaris in El Salvador, zij bijgevolg "authentiek" zijn, merkt de Raad op dat het enkele feit dat een notaris de verklaringen heeft geofficialiseerd geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat het persoonlijke getuigenissen betreffen, die ten behoeve van verzoekster zijn opgesteld en waaraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit de bestreden beslissing en 's Raads arrest nr. 251 340 van 22 maart 2021. Dat de getuigenissen het relaas weergeven van de feiten die zich hebben afgespeeld zodat het niet opmerkelijk is dat deze verklaringen gelijklopend zijn, kan evenmin overtuigen en vermag geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat de verschillende getuigenverklaringen die over verschillende gebeurtenissen handelen dermate gelijklopend zouden zijn.

Verzoekster voert in het verzoekschrift nog aan dat het feit dat zij gewacht heeft met het indienen van haar volgend verzoek om internationale bescherming op zich geen reden is om de geloofwaardigheid van haar (aanvullend) relaas te ontnemen aangezien kan worden vastgesteld dat het verzoek om internationale bescherming van haar dochter nog lopende was en zij deze procedure eerst afwachtte. Toen de commissaris-generaal op 27 september 2021 het verzoek van haar dochter niet-ontvankelijk verklaarde, heeft verzoekster op 26 oktober 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoeksters houding, die blijktens haar verklaringen op het CGVS *d.d.* 17 juni 2021 in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van haar dochter reeds sinds januari 2021 op de hoogte was van de beweerdde problemen van haar zus en sinds juni 2021 van deze van haar moeder, wel degelijk afbreuk doet aan de door haar geschetste vrees voor vervolging. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij zich – zeker indien er zich volgens haar nieuwe ontwikkelingen voordoen met betrekking tot haar asielrelaas nadat de beslissing in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming als vaststaand dient te worden beschouwd – zo spoedig mogelijk tot de asielinstanties zou wenden, *quod non in casu*. Het enkele gegeven dat er nog een asielprocedure lopende was in hoofde van haar dochter – dewelke zij overigens instelde omdat er in haar dochters hoofde andere motieven voorhanden zouden zijn geweest die een apart verzoek zouden rechtvaardigen – vermag hieraan geen afbreuk te doen. De argumentatie dat verzoekster transparant is geweest over het tijdstip waarop zij de aanvullende documenten heeft verkregen (m.n. door middel van de DHL enveloppe) kan evenmin een ander licht werpen op voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat zij reeds veel eerder op de hoogte zou zijn geweest van de problemen die haar familieleden met bendeleden zouden kennen omwille van haar beweerdde problematiek.

2.3.9.5. Waar verzoekster er in het verzoekschrift nog op wijst dat zij persoonlijk geïsoleerd wordt als alleenstaande moeder in een samenleving die wordt gekenmerkt door geweld tegen vrouwen waardoor zij een reëel risico loopt op ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar El Salvador, merkt de Raad op dat uit de beschikbare landeninformatie, hoewel hieruit kan blijken dat vrouwen een hoger risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, niet kan blijken dat verzoekster louter omwille van haar aanwezigheid in El Salvador en haar profiel als alleenstaande, ongehuwde moeder dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Dit wordt tevens bevestigd in de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van 15 maart 2016 waarin staat te lezen: "*Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that women and girls, in particular but not limited to women and girls from areas where gangs operate or those from social milieus where violence against sexual and gender-based violence against women and girls is practised, may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a*

particular social group, and/or their (imputed) political opinion, or on the basis of other Convention grounds” (p. 38). De vrees van verzoekster dient bijgevolg geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. De loutere verwijzing naar een bepaald profiel, volstaat aldus niet om de vrees voor vervolging die verzoekster aanvoert *in concreto* aannemelijk te maken. De Raad stelt hierbij vast dat verzoekster noch in de loop van de administratieve procedure, noch in het verzoekschrift concrete, recente, geloofwaardige of ernstige, aan haar profiel als alleenstaande, ongehuwde moeder gelinkte problemen heeft aangehaald.

2.3.9.6. Verzoekster merkt in het verzoekschrift nog op dat het afleggen van bijkomende verklaringen en het overmaken van bijkomende documenten de enige mogelijkheid is om de commissaris-generaal te overtuigen dat haar vluchtmotieven wel degelijk oprecht zijn. Zij hekelt in dit verband dan ook dat haar bijkomende verklaringen als ongeloofwaardig opzij worden gezet omdat ze in lijn liggen met wat zij tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming heeft verklaard. Verzoekster meent daarentegen dat dit er net op wijst dat zij consistent is. De Raad merkt op dat verzoekster met deze argumentatie in het verzoekschrift volhardt in eerder afgelegde verklaringen, de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal minimaliseert, tegenspreekt en bekritiseert, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

2.3.9.7. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet (*supra*). De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET